

Publicerad 2010-04-13 11:39 av Eléa

När solen faller del 5: Där endast minnen lever

Skolgården var dammig och torr, med en vitkalkad fasad i bakgrunden och några gröna träd som håglöst försökte fånga vindens uppmärksamhet. Fjolårets kvarglömda höstlöv låg i drivor borta vid klätterträden. Borta vid förrådet fanns ett aningen snett fotbollsmål och några repiga klätterställningar, under vilka barnfötter hade grävt hål och berättat hemligheter för varandra genom årens lopp.

Läraren pratade med lugn och snäll röst. Hon förklarade någonting med potatis och skolmat och att de nog skulle få så trevligt tillsammans. Nell såg sig blygt och storögt omkring. Alla barnen tycktes redan ha funnit någon att ställa sig bredvid. Nell fick syn på en blek, ljushårig flicka med flätor och gammelrosa kjol som såg självsäker ut. Hon vinkade blygt till flickan. Flickan vinkade tillbaka.

”Hej.”

”Hej.”

”Vad heter du?”

”Nell.”

Hela resten av den dagen, dagen efter det och de följande veckorna följde Nell efter flickan med flätorna, utan undantag. Hon visste så mycket. Vilka alla var, var saker fanns, vad bokstäverna hette. Hon var större och starkare än de andra och brydde sig inte nämnvärt mycket om att Nell var så dålig på nogger och alltid fick vara Han när barnen lekte Burken. Hon hade knallrosa tights och glittriga hårspännen och svor åt pojkarna när de kastade papper på varandra. Med henne kände Nell sig uppskattad. Det fanns någon där som såg henne. Nell kände sig faktiskt nästan trygg i hennes sällskap.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Eléa med Poeter.se id #16496 innehar upphovsrätten